Ч. 180. Пятниця 23 (10) серпня 1912. Рік XXII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годинї по полудни.
РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почт.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно. . . К—·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Знов віденьскі конференциї і чутка о реконструкциї кабінету. — Ситуация на Балканї. — Акция ґр. Берхтольда. — З хіньскої републики.

З Відня доносять, що Міністер бар. Гайнольд відбув вчера довшу конференцию з міністром просьвіти Гуссареком. Конференция та відносила ся також до справи руского університету. Відтак приймив бар. Гайнольд, котрий по смерти мін. Брафа управляє міністерством рільництва, на довшій конференциї шефа секциї в міністерстві рільництва дра Ертля, котрому предложив звіт о справах ресортових.

„Union“ подає чутку, що міністер торговлї Реслєр має небавком уступити з причини слабого здоровля. Та й в Колї польскім відносини не змінили ся в користь міністрів Поляків. Небавком покаже ся, чи міністер Залеский і міністер Длуґош мають в Колї польскім тілько довіря, щоби могли позістати на своїх становищах.

Відносини на Балканї не поправили ся а ситуация тепер представляє ся так, що не можна, бодай не в найблизших днях сподівати ся вибуху війни. Що до Арнаутів то доносять із Солуня:

Дня 20 с. м. вечером удало ся Гассан беєви спонукати Арнаутів бодай в части до уступленя із Скопля. Авсеж-таки позістало в тім місті ще 15.000 Арнаутів. З причини браку поживи Арнаути допускають ся всїляких надужить а ситуация вчера так була погіршила ся, що консулї внесли протест до властий і зажадали охорони для чужих підданих. Банки побоюють ся розрухів, отже позамикали свої бюра а гроші і папери відослали до Солуня. Вибуху розрухів побоюють ся в хвили, коли упливе 24-годинний реченець, який Ібрагім-паша визначив Арнаутам до опущеня міста. Арнаути знов казали викликувачам оголосити прилюдно, коли би хтось з Арнаутів напав на когось або его обікрав, то нехай той дасть знати проводирям а ті вже строго покарають винуватих. Внаслідок того люди в місті трохи успокоїли ся. Зачувати також, що Арнаути мають намір увільнити бувшого султана Абдул-Гаміда. Ібрагім-паша виступає дуже остро против Арнаутів. Депутациї, котра явила ся в его комнатї з карабінами, казав вийти з комнати і позволив їй аж тодї вернути, коли лишила зброю за дверми.

Чорногорцям не веде ся. Турецкі часописи доносять, що войско турецке виперло Чорногорців з міста Берана і заняло се місто. — Командант солуньского корпуса Кара Саід-паша і Джавід-паша прибули до Кепрелї, де приміщено одну дивізию армії. Двi дивізиї вислано на чорногорску границю, куди машерує також більшість Альбанців.

З Парижа доносять: З причини неприсутности президента кабінету Поанкаре, Франция не дала доси відповіди на предложеня ґр. Берхтольда. Відбула ся лиш розмова в тій справі межи делеґатом тутешної австро-угорскої амбасади а директором справ політичних в міністерстві справ заграничних, котрий заявив, що Франция імовірно прийме прихильно предложене ґр. Берхтольда.

З Льондону доносять: Засуджене на смерть двох ґенералів без доказаня їм вини викликало в цілій Хінї величезне обурене і єсть обава, що може дуже легко прийти до домашної війни. Після віродостойних інформаций було вже 16 скритоубийчих замахів на Юаншікая.

Новинки.

Львів, 22 серпня 1912.

— **Є. В. Цїсар** жертвував 10.000 К для потерпівших від землетрясеня в Дарданелях.

— **Іменованя.** Є. В. Цїсар надав старостам Евг. Дільцови в Камінцї Струм. і Ів. Вельнови в Заліщиках титул і характер радників Намістництва з увільненем від такси.

Є. В. Цїсар іменував ад'юнкта краєв. стациї

Білі і чорні щури.

Хіньска істория — Н. В. Шмідта.

Славний учений, професор Янґ-ку-хен, сидів підчас сніданя на бамбусовій верандї і обтирав собі великі, круглі, рогові очицї. Тітата, его люба доня, завязувала молоденькому білому щурикови рожеву, шовкову стяжечку на шию. Аж ось увійшов Шанґ-фи, хороший молодий мужчина. То лиш одно було єму не до лиця, що очи у него майже зовсім не були скісні.

— Я казав тебе закликати Шанґ-фи — відозвав ся учений — щоби з тобою поговорити про іспит, відтак про жовтий ґузик а третє про мою малу доню Тітата а она нехай послухає спокійно також. Ти не можеш взяти єї за жінку, Шанґ-фи, бо не дістанеш авансу на жовтий ґузик а то тому, що ти перепав при іспитї. Дай менї лиш договорити. Я знаю дуже добре, що ти прочі двайцять два іспити здав добре, що ти, як то знаю з твої банкової книги, маєш впрочім аж надто богато ґузиків та знайдеш собі дуже легко добру жінку, але жовтого ґузика не маєш а я хотів би для моєї доньки одиначки якогось мандарина а не бонзу або громадского писаря. Як то можна взагалї перепасти при іспитї, скажи менї, молодче, як то стало ся?

— Признаю ся — відповів Шанґ-фи трохи заклопотаний — що я майже завсігди лиш о Тітатї думав.

— То дасть ся зрозуміти, але не оправдати. Тїшить мене то, що цілий сьвіт любить ту добру дитину; але всякі любощі скоро зводять із статочної дороги, можуть відвернути ум від науки. Та й я маю свої любощі, як знаєш, а то годівлю і плекане, не хочу вже казати виховане основних щурів. — Тітата, дитинко, дайже тому маціонькому з рожевим ушечком кусничок палапички, великі вйдають єму все з мисочки. — Отже, що то я хотів сказати, Шанґ-фи, мої щурики таки ніби аж приросли менї до серця. Мої любимцї розуміють кожде моє слово і я знаю докладно вдачу кождого з них. Всї волоски на їх кожушку почислені. Навіть глубина їх души менї не замкнена — кажу з повною сьвідомостию „души“, мій Шанґ-фи, бо они мають о много скорше душу, як приміром тоті страшні жителї американьского заходу, котрі тепер нашим братям там за морем тілько лиха наробили, бо они, тоті Єнкі, замість души носять в своїм тїлї коробки з консервами і скринки з грішми. Але мої щурики — Тітата, дитинко, не забудь лиш, що того щурика мурина з перкатеньким носиком треба ще скупати — так то, Шанґ-фи, тоті зьвірятка і я то вже неодно собі вибачимо. Онтой пискогризко з червоненькими очима, бачиш, одного разу, коли я здрімав ся на кріслї, споганив менї цілу мою косу, бо обгриз єї так, що остала ся майже лиш на долоню довга і я опісля задля порядку ниточки собі до неї попричіпав. Але як же не було менї єму того вибачити, за що чоловік наложив би головою! — Щож маю ще тобі сказати, Шанґ-фи — мимо того всего я все пильнував науки і нїколи не занедбав хоч би лиш одного із тих сїмдесяти трох іспитів. А ти, паничу, приходиш попросту сюди і перепадаєш при двайцять третім! Як же би я за такого тумана віддав мою доньку! — Може не правда, Тітата, що нам не треба взагалї нїкого чоловіка? Хибаж ти не сонїчко, не королева мого дому? Та й щож було би з освоєними щуриками, як би Тітата собі пішла!

Під жовтаву, мов слонева кість скіру Шанґа фи набігла кров. — Послухай мене, о ти сьвітило науки і батьку сонця Тітати! В імени смиренности Будги і в виду осередного сонця всїх сонць держави осередка прошу тебе, позволь менї сказати тобі, що відчуваю! А то ось що: що лиш однїсенька Тітата сонцем мого житя і королевою всїх моїх служачих сил. На искри сонця над гробом Конфуция заклинаю і прошу тебе, віддай єї, бо й щож було би з неї в сїй клїтцї повній клїток, як хиба не королева щурів, нї, як хиба не невільниця сих гризунів, та й на щож мала би собі отся цьвітка сходу заслугувати собі на сожалїнє стопятьдесять мілїонів людий?

— Ми скінчили вже з моєю донькою, Шанґ фи — обстоював уперто при своїм впрочім так добродушний батько Тітати, — а коли не маєш

досьвідової хемічно-рільничої в Дублянах Ад. Карпіньского звичайним професором рільництва на львівскій політехниці.

П. Міністер скарбу іменував радниками рахунковими округа кр. Дир. скарбу у Львові ревідентів рахункових: Ем. Пілявского, Ів. Винявского, Пав. Вінцковского, Ів. Кассарабу, Фел. Ціммера, Оск. Ціппера, Мих. Урбаньского і Л. Блявштайна.

— Новий уряд почтовий входить в житє з днем 1 вересня в місцевости Викторів станиславівского повіта. До сего уряду приділені громада і обшар двірский Викторів з фільварком Обшарки і громади Камарів та Сацовів з присілками Антонівка і Вигода а також і обшари двірскі в сих громадах.

— Пошукуванє жерел для львівских водопроводів. Позаяк розсліди видатности жерел в Склі показали, що жерела ті не запевняють достаточної скількости води а крім того переводженє води із Скла до Львова було би получене з великими коштами, ухвалила Президия міста в ціли збільшеня води в міских водопроводах шукати за водою придатною до питя в сторонї положеній на полудне від Львова в деяких знаних вже жерелевисках, котрі мають здорову і чисту воду, здають ся бути дуже обильними а сполученє їх з міскими водопроводами не буде сполучене з занадто значними видатками.

— Стипендийні фонди Тов. „Просьвіта“. В послідним числі „Діла“ читаємо: До трийцять сїсьмох фундаций, які остають до тепер під зарядом Товариства „Просьвіта“, прибули в послідним часї ще три фундациї, так, що разом числить їх Товариство 41. Послідні три фундациї незвичайно характеристичні з огляду на самих фундаторів, що репрезентують три найнизші верстви нашого населення: селянин, робітник і низший приватний урядник.

Перший фундатор Прокіп Дриндриристий, господар з Настасова пов. тернопільского, помер дня 14 мая 1910 р. Послїдну свою волю висказав завіщанем з дня 9 мая 1910 р. як слїдує: „Три тисяч корон записую на стипендию мого імени, о заряд над котрою прошу Товариство „Просьвіта“ у Львові. З стипендиї сеї має користати по всї часи моя родина. Як би в моєї родини не було нікого, то має передовсім користати мій іменник родом з Настасова, а як би і сих не було, то має ся виплачувати учачій ся молодїжи без взгляду на пол“. Такий леґат лишає селянин-патріот, господар семи морґів поля, який через працьовитість, тверезість і здержаливе житє належав до засібнїйших, не відчував недостатку а в потребі находив ся у него зложений крейцар. Як пильнував працї, так рівнож памятав, що є Українцем, памятав на свій обряд і церкву. Коли під проводом Є. Е. Митрополита вибирало ся паломництво до Єрусалима, належав до сих, що разом з другими односельчанами взяв участь в паломництві. Паломництво се подїлало на него дуже додатно. Передовсім далека дорога розширила его сьвітогляд і скріпила его духа в побожности. Покійник часто оповідав опісля про Палестину і її жителів, порівнуючи свою урожайну, плодовиту країну з пустими, нагими скелями країни богочоловіка.

Другий тестатор Микола Пеиюта, робітник в дрогобицких фабриках, завіщанем з дня 4 лютого 1911 р. установляє своїм універсальним спадкоємцем Тов. „Просьвіта“ у Львові, записуючи весь недвижимий і движимий маєток з тим, що майно в Личківцях (гусятиньского повіта) город з будинками і будівельною площею призначує читальни „Просьвіти“ в Личківцях, пів морґа поля в Личківцях за цвинтарями записує читальни „Просьвіти“ в Трибухівцях коло Личковець, пів морґа тамже на приватну українську ґімназию в Копичинцях, а пів морґа читальни „Просьвіти“ в Східници. Для читальнї „Просьвіти“ в Личківцях на будову дому призначив фундатор також готівку в квоті 600 кор. зложену на книжочку щадничу Товар. взаїмн. кред. „Днїстер“ ч. кн. 7572 і два уділи в товаристві торговельнім „Сокільский Базар“ у Львові ч. кн. 187 Тов. „Просьвіта“ має право заінтабульовати на себе усї читальняні доми, побудовані з леґатів фундатора. Така жертволюбивість українського робітника, який все своє майно віддає на народні цїли, не могла не подїлати користно на Головний Виділ. На своїм засїданю рішив він відшукати гріб тестатора (похований у Львові) і поставити єму памятник.

Вкінци третя фундация, яка кождого мусить захопити. Її фундатор кождому відомий, бо се бувший, загально люблений, начальник канцеляриї „Просьвіти“ бл. п. Андрій Скородинський. Належить тільки подивляти, як міг жити чоловік, що за свою мозольну працю через літ 20 побирав 40—140 кор. місячної платнї а по 25 літах служби 176 кор. 74 сот. місячно.

Уважаємо своїм обовязком зазначити таки зараз, що малі побори Покійного не були тільки випливом недостатків Товариства. Бо коли Товариство зросло і змогло ся а Головний Виділ ухвалив свому урядникови підвишку, він зрік ся її великодушно: „Менї се вистарчає. „Просьвіті“ кождий гріш потрібний“. Дивувати ся прямо треба, що зі своєї скромної нагороди оплачував часто в канцеляриї молодих людий, хотячи дати їм сяку таку поміч або прямо запомагав їх невеликими квотами. Попри те все зумів Покійний відложити ще на чорну годину 1011 К 39 сот., яких одначе не зуживає а передає під заряд Тов. „Просьвіта“, щоби з їх відсотків видати кождого року одну книжочку его імени. Дійстно, се жертволюбивість посунена до крайних границь. Лиш людина, що має ідею, що для неї жила і працювала, спроможе ся на таку жертволюбивість.

Послідні три фундациї для Товариства „Просьвіта“ се дуже симпатичне явище. Коли дотеперішні фундациї походили майже виключно від людий заможнїйших, а на всякий випадок людий з поміж інтеліґенциї, то три згадані фундациї належать людям зовсім бідним. Можемо бути горді, що селяни і робітники зрозуміли вагу „Просьвіти“ і що довга її праця починає видавати плоди.

— Нові банкноти стокоронові. В осени мають бути видані нові стокороневі банкноти. Нове виданє тих банкнотів має длятого наступити, що в обігу показало ся богато фальшивих стокоронівок, дуже вручно підроблених а фальшівників не удало ся й доси вислідити.

— Самоубийство. Іван Мошкевич, 40-лїтний селянин з Довгого, стрийского повіта, вийшов дня 13 с. м. около 5 год. рано з хати і пустив ся в сторону як до шляху зелїзничого. Коли около 6 год. над'їхав поїзд ідучий зі Стрия до Моршина, Мошкевич кинув ся під колеса поїзду, котрі роздерли его на кусні. Самоубийства того доконав Мошкевич в очах свідків, котрі недалеко від шляху працювали в поли і виділи его стоячого коло шляху, одначе не причували нічого злого і не могли его заміpови перешкодити. Причиною самоубийства мала бути невилічима недуга.

більше нічого сказати на своє оправданє, то можемо знову забрати ся до своєї науки. — Тітато, моя люба дитинко, не плач тут менї, бо то нічого не поможе — без жовтого ґузика не дістане тебе. Точка з павзою! — Впрочім не знає сказати ані одного оправданя, длячого перепав!

— Ох, як би я хотів о тім щось сказати — відозвав ся Шанґ-фи в траґічнім горю — але то знає преці цїлий Пекін, що Кванґ-ні-птанґ, той старий скритий чоловічиско, має також око на Тітату, хоч знає, що тота люба дївчина в снї і на яві одушевляє мої мрії. А Кванґ-ні-птанґ був моїм екзамінатором для науки о артистичних мішанинах. Отже той старий дідуган із зависти і злоби спалив мене при іспиті. Кажу вам, що той Кванґ-ні-птанґ пожовк вже не лиш із зависти, жовті суть преці всї культурні раси, але він таки жовтий як сїрка і в моїх очах то таки одинока жовта небезпечність. Він менї, великий учителю, він вишукав для мене такі питаня, що на перший погляд видавали ся зовсім легкі, але всї мали один або й два вкриті гачики. То вже не штука.

Учений по довгих заходах наложив собі на ніс очиці. — Що до того старого драбуги Кванґ-ні-птанґа, то він Тітати не дістане а хочби він мав тілько незадовжених домів при Смочій улици, кілько злоби в своїй груди! А хибаж він не говорив, що знав добре мого старого батька, як той ще ходив зі скрипкою від хати до хати в Го ма-цу на тунґуским передмістю. Мушу лиш на то звернути увагу, що місцевости такої назви зовсім нема, що тут в нашім краю нема ані одного Тунґуза і наконець, що тоті кочуючі народи зовсім хат не мають, отже все то єсть лиш чиста брехня — але вертаючи до річи, то зовсім пуста твоя вимівка, Шанґ-фи, з якою ти виступив. Хто приступає до іспиту добре приготовлений, той не дасть ся зловити на ніякий гачок.

—А я тобі, великий учителю, скажу, що не так то, що хтось питає, як скорше то, як він питає, дає привід до того, чи бідному питаному подає ся в руки линву ратункову, чи шнур, на котрім міг би повісити ся, а кажу сьміло, що хотів би я поставити Кванґ-ні-птанґови одно або друге питанє, на котре би він не умів відповісти. Питати завсїгди лекше як відповідати.

— Ей паничу — відозвав ся до него учений з гори — я міг би тобі легко на противне поставити доказ, але правда, що то ти маєш доказувати, ну, та й роби так і зажени мене в кут своїми питанями, коли я тобі за місто злобного але дуже ученого Кванґ-ні-птанґа досить добрий.

— Прошу дуже, учителю, ти менї між всїма найвисший.

— Шанґ-фи—говорив учений дальше — як би ти годен поставити менї одно однїсеньке питанє лиш з наук природних, на котре би я не міг відповісти, всесторонно відповісти і то на вдоволенє безпартийного першого степеня, то кленусь тобі на всї правди сьвятого І Кінґа, я, котрий завсїгди далекий був від жартів які не годять ся, що дам тобі мою доньку Тітата, оттакому, як тут стоїть передо мною, без дальших іспитів, без всїх ґузиків в сьвіті, ба навіть без панчіх і черевиків! — Тітата, чи ти чула? Він хоче мене зловити, він — мене! Ну чекай, я тобі покажу — хахаха!

Та й Шанґ-фи також завізвав Тітату на сьвідка. — Чи чула ти, Тітата — ох, лиши ся тут, коли буду видїти тебе перед собою, то прийдесь менї лекше побідити!

— Нехай тут лишить ся — сказав і Панґ-ку-хен — щоби наконець виділа на власні очи і чула на власні уши, що Шанґ-фи так само не дозрів ще на мужа як і на достойника державного. — Ну добре, Шанґ-фи, даю тобі двайцять мінут часу, щоби-сь приготовив ся до своїх питань. А того чей не потребую тобі казати, що ти сам мусиш очевидно не лиш знати добру відповідь, але й уміти її доказати, бо в противнім случаю наша суперечка мала би діло зі всїм иншим, лиш не з тим, що називаєсь наукою.

Молодий мужчина потакнув з довірєм, хоч в сій хвили не знав ще, в який спосіб має він того старого панка за лоб взяти. Впрочім видавало ся єму надуванє, при котрім він міг придивляти ся гнучкій і хорошенькій постаті Тітати та її любенкій головці, так само приятною як і не трудною та ведучою до побіди роботою. А Тітата, розумна дитинка, не хотіла за ніяку цїну відвернути увагу свого милого від его сьмілої і важкої роботи і длятого обернула ся задом до него та заняла ся своїми освоєними щуриками, до котрих ласкаво приговорювала та подавала їм на тоненьких патичках малесенькі галушки зроблені з жовтка і рижової муки.

Аж при сїй нагоді добачив Шанґ-фи, що в просторій клїтцї було ще й кілька морских свинок а навіть пару чорних щуриків. Доси видїв він лиш білі.

(Дальше буде).

Наука, штука і література.

Як писати і говорити.

Як потреба би правильно писати і говорити — се занадто обширний темат, щоби его можна тут як слід обговорити. Єсть то також більше предмет науки шкільної і на то треба би вже там уважати. На жаль у нас молодіж кінчить ґімназиї і університет, берєсь навіть писати поезиї і оповіданя а показує ся, що она не знає як слід рідної мови. А знанє рідної мови в письмі і слові то чей не дрібничка. Ми не беремо ся тут учити того предмету, бо не уважаємо ся покликаними до того. Може знайде ся хтось, що сю справу ліпше і основнійше обговорить, але поки що хочемо лиш звернути тут увагу на деякі слова і вислови, котрі в новійших часах після нашого погляду зачинають дуже поганити нашу мову. Щож дивувати ся, що власти краєві, між котрими є богато чужих людий, не уміють по нашому писати. Як можна від них того вимагати, щоби они писали і говорили правильно по нашому, коли ми самі того не робимо, на то не зважаємо а навіть противно, шкодимо дуже власній народній справі, коли хоч би й несьвідомо поганимо нашу рідну мову, чим даємо доказ, що собі єї легковажимо, що она нам байдужа. В отсій нашій неміродайній розвідці не будемо придержувати ся ніякої системи а будемо обговорювати річ от так, як попаде ся, н. пр.:

Чи говорити і писати: Сколє, Скольо го, в Сколім? Каже ся: Сколє, Жабє, Дубє, Турє, Залїсє, Підлисє і т. д. Отже коли хтось каже і пише: „театр в Сколім“, то повинен би казати і: в Жабім, Дубім, Турім; Жабього, Дубього, Турього і т. д. Ні, кажуть, форми: „Скольного, в Сколім“ то форми прикметникові і таких треба уживати. Ба, але чи они відповідають духови нашої мови? Правда, Поляки говорять і пишуть: Skolego, Żabiego, але то инше діло; они під впливом німецкої культури стратили слух для своєї власної мови і не можуть розпізнати, чи писати і говорити н. пр. chudoba чи hudoba. Отже коли случайно для згаданих назв утворили собі форми прикметникові, то ще не рация, щоби й ми їх уживали.

Чи говорити і писати: Книгинин або Кнїгинин? На сором стрічає ся в наших ґазетах і книжках майже правильно лиш ся форма, принята у Поляків і спольщених Німців. А форма ся пішла з того, що в покутскім говорі нашої народної мови замість звука „а“ або „я“ виговорюєсь „е“, н. пр. замість „жаба“ кажуть „жеба“, „шапка“ — „шепка“. Так і з первістного Княгинин (двір княгині) зробило ся „Кнегинин“, з чого Поляки і спольщені Німці та Жиди зробили „Кнїганин“ а наші людці й собі вхопили ту форму та пишуть уперто лиш „Кнїгинин“ або „Книгинин“, „Книгиничі“ (замість „Княгинин, Княгиничі“) і дають тим доказ, що они затратили слух для своєї рідної мови та ще й свою суспільність до того доводять. Так само уперто пишуть наші людці за Поляками і спольщеними Німцями та Жидами назву стациї: „Вороненка“ замість „Вороняка“ після покутского говору „Вороненка“.

Якось недавно прийшло ся нам читати такий вислів: На коні Антона Рата напали пчоли. Він „випряг коні, які „т а р я ю ч и с я“ увільнили ся від язви“. Чи чув хто у нас таке слово „тарятн ся“? Зійдіть всю Русь-Україну від Карпат аж до Дону, від Прута аж до Сяну, нїгде того слова не почуєте, ніякий Русин-Українець его не зрозуміє, хиба може той, що знає польску мову і здогадає ся, що се слово вхоплене з польского „tarzać się“, по нашому „качати ся“ н. пр. по земли, в поросі. Питаємо ся, чи годить ся так поганити рідну нашу мову, напихаючи до неї перекручені, зовсім чужі, не знані, не зрозумілі нам слова мимо того, що маємо добрі свої власні і загально уживані?

Подібнісеньким до попереднего єсть слїдуючий вислів. Бесїда заводить ся про хлїб а відтак каже ся: Взагалї аж на тій широкій основі дало ся пізнати, як „д а л е к о“ п о т р і б н и м є уживанє найріжнїйших родів пшеничної й иншої муки для відживлюваня. Що се значить: „як далеко потрібним є“? Коли щось є „далеко“ потрібним, то очевидно може ще більше бути й „близько“ потрібним. Отже спитаймо тепер: Чи пшенична і инша мука потрібна для відживлюваня близько чи далеко? Се по правдї дурне питанє, але остаточно можна би відповісти, що борше близько, бо й як відживлювати ся, коли мука далеко потрібна. Але вибачте за ту крутанину; она вийшла лиш з незрозуміня. Той, що ужив повисшого вислову „як далеко потрібним є“, думав очевидно по польски а говорив чи писав по руски і з польского „jak dalece potrzebnym jest“ зробив руску дурницю „як далеко потрібним є“, бо польске „dalece“ не значить по нашому „далеко“ лиш „дуже“ або „вельми“. (Д. б.)

Телеґрами.

Ішль 22 серпня. Премієр Люкач був нинї у Цїсаря на авдиенциї, котра тревала звиш годину; шеф кабінету здав звіт з полїтичного положеня на Угорщинї.

Марієнбад 22 серпня. З причини приїзду суфражисток анґлійских з'орґанїзовано окрему службу безпечности для охорони канцлєра скарбу Льойд Джорджа.

Петербург 22 серпня. „Реч“ доносить, що межи синодом а міністерством скарбу настали непорозуміня а то з тої причини, що синод видав на подорожі пів міліона рублїв більше як був повинен; міністерство скарбу не хоче покрити того видатку.

Константинополь 22 серпня. Димісию Гільмі-паші потверджено урядово а теку справедливости предложено сенаторови Галїм беєви.

Константинополь 22 серпня. З причини відобраня оружия Альбанцям постановила рада міністрів всім тим Альбанцям, котрі уступили із Скопля, виплатити відшкодованє.

Курс львівский.

Дня 21 серпня 1912.	Платять К с	Жадають К с.
I. Акциї за штуку.		
Банку гіпот. гал. по 200 зр.	676·—	684·—
Банку гал. для торгов. по 200 зр.	412·—	418·—
Зелїз. Львів-Чернів.-Яси	537·—	542·—
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку	466·—	476·—
II. Листи заставні за 100 зр.		
Банку гіпот. 5 прц. преміов.	110·—	—·—
Банку гіпотечного 4½ прц.	97·—	97·70
4½% листи заст. Банку краєв.	97·30	98·20
4% листи застав. Банку краєв.	89·60	89·30
Листи застав. Тов. кред. 4 прц.	95·—	—·—
„ „ 4% льос в 41½ літ.	94·—	—·—
„ „ 4% льос. в 56 літ.	85·30	86·—
III. Облїґи за 100 зр.		
Пропінацийні галицкі	96·50	97·20
Облїґи ком. Банку кр. 5% II. ем.	—·—	—·—
„ „ „ „ 4½%.	95·50	96·20
Зелїз. льокаль. „ 4% по 200 К	86·—	86·70
Позичка краєв. з 1873 р. по 6%	—·—	—·—
„ „ 4% по 200 К.	87·30	88·—
„ м. Львова 4% по 200 К.	85·50	86·20
IV. Льоси. (Курс віденський)		
Австрийскі черв. хреста	55·50	61·50
Угорскі черв. хреста	35·25	41·25
Італїянь. черв. хр. 25 фр.	—·—	—·—
Архік. Рудольфа 20 К.	82·—	88·—
Базиліка 10 К	31·90	35·90
Йошіф 4 К	8·25	9·50
Сербскі табакові 10 фр.	9·50	11·—
V. Монети.		
Дукат цїсарский	11·30	11·40
Рубель паперовий	2·57	2·77
100 марок німецких	117·65	117·85
Долар американьский	4·80	5·—

Рух поїздів зелїзничих

обовязуючий з днем 1 мая 1912 р. після часу середно-европейского.

Замітка. Поїзди поспішні означені **грубим** друком. Години нічні від 6·00 вечером до 5·59 рано означені підчеркненєм чисел мінутових.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: **12**·35, 3·40, **8**·22, 8·35, **2**·05 §), **2**·45 3·45 *) 5·46 †), 6·05, **7**·00, 7·30, 11·10.
*) до Ряшева. §) від 15/5 до 30/9 включно що дня. †) до Мшани.

До Підволочиск: 6·10, 10·35, §**2**·16, **2**·27, 2·50†), 8·40, 11·13.
†) до Красного. §) від 15/5 до 30/9 включно що дня.

До Черновець: **2**·50, 6·10, **9**·15, 9·37, **2**·25, 3·05*), 6·28 †), 7·58•), 11·00.
*) до Станиславова. †) до Коломиї. •) до Ходорова кождого попередного дня перед неділею і сьвятом.

До Стрия: 6·00, 7·30, 10·02 §), 1·45, 6·50, 11·25.
§) Від 16/6 до 8/9 включно лише в неділю і рим. кат. сьвята.

До Самбора: 6·58, 9·05, 3·50, 10·56.

До Сокаля: 7·35, 2·21, 8·00, 11·35 *)
*) до Рави рускої (лише в неділї).

До Яворова: 8·40, 5·45.

До Підгаєць: 5·55, 4·53.

До Стоянова: 7·55, 5·20.

з двірця „Львів-Підзамче“:

До Підволочиск: 6·25, 10·55, **2**·29 *), **2**·42, 3·07 †), 9·01, 11·30.
†) до Красного. *) від 15/5 до 30/9 включно щодня.

До Підгаєць: 6·09, 1·21 *), 5·15, 10·40 §).
*) лише до Винник. §) до Винник лише в суботу і неділю.

До Стоянова: 8·12, 5·38.

з двірця „Львів-Личаків“:

До Підгаєць: 6·28, 1·40 *), 5·36, 10·59 §).
*) лише до Винник. §) до Винник лише в суботу і неділю.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова **2**·22, 5·45, 7·25, **8**·50, 10·05, 1·10*), **1**·30, **2**·00§), 5·40, 7·25†), **8**·25, 9·50
*) з Тарнова, §) від 15/5 до 30/9 включно щодня, †) з Мшани 15/6 до 30/9 включно щодня.

З Підволочиск: 7·20, 11·30, **1**·50§), **2**·15, 5·30, 10·30, 10·48†)
†) з Красного, §) від 15/5 до 30/9 включно щодня.

З Черновець: **12**·05, 5·15§), 5·45†), 7·40, 10·25*), **1**·55, 5·52, **6**·26, 9·34
*) зі Станиславова, †) з Коломиї, §) з Ходорова кождого слїдуючого дня по неділи і сьвятї.

Зі Стрия: 7·28, 11·40, 4·25, 6·45, 10·19§, 11·00
§) від 16/6 до 8/9 включно лише в неділї і рим.-кат. сьвята.

З Самбора: 7·50, 9·55, 2·10, 8·30

Зі Сокаля: 7·10, 1·25, 7·57

З Яворова: 8·12, 4·20

З Підгаєць: 11·10, 10·20

Зі Стоянова: 10·01, 6·30

на дворець „Львів-Підзамче“:

З Підволочись: 7·01, 11·11, **1**·36*), **2**·00, 5·10, 10·12, 10·31†)
†) з Красного, *) від 15/5 до 30/9 включно щодня.

З Підгаєць: 7·26*), 10·49, 6·29*), 10·01, 12·00§)
*) з Винник, §) з Винник лише в суботу і неділю.

Зі Стоянова: 9·42, 6·11

на дворець „Львів-Личаків“:

З Підгаєць: 7·08*), 10·31, 6·11*), 9·41, 11·43§)
*) з Винник, §) з Винник в суботу і нед.

За редакцию відповідає: АДАМ КРЕХОВЕЦКИЙ.

З друкарні В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).